

Pogoj za uspeh – uveljavitev interesov občanov

»Skupščina delegatov v krajevni skupnosti nisto telo, ki samo sprejema finančni proračun ali zaključni račun, ampak je obseg njenega dela mnogo širši,« je nekakšno vodilo za delo predsednika skupščine delegatov krajevne skupnosti Poljane Bruna Thalerja. Res da je predsednik skupščine šele kratek čas, vendar je obnem že »prekaljen« družbenopolitični delavec v krajevni skupnosti, saj poteka letos že deveto leto njegovega udejstvovanja na tem področju življenja.

● Res je, da smo pri delu delegatov v novi mandatni dobi naredili šele prvi korak, vendar bi verjetno že lahko povedali, kaj lahko pričakujete od delegatov v vaši krajevni skupnosti.

»Mislim, da so v naši krajevni skupnosti dobro izbrani. Pri izbiri so nam pomagale terenske organizacije SZDL in so delegate »potegnile« resnično iz baze. Veliko jih je iz delovnih organizacij, ki imajo sedež v naši krajevni skupnosti, le-te pa imajo že od nekaj posluha za težave v KS in življenje v njej nasploh. Ker so predvsem pereča tista vprašanja, ki zadevajo krajane neposredno, bodo delegati delovali uspešno tisti trenutek, ko bodo znali prislusniti željam krajanov.«

● Kako ste si zastavili delo v krajevni skupnosti in kakšne so možnosti, da boste lahko dosegli postavljene cilje?

»V tem primeru imamo pri nas pravo srečo, saj imamo na našem področju strokovnjake, ki so radi priskočili na pomoč pri sestavljanju programa krajevne skupnosti. Sprejele so ga krajevne družbenopolitične organizacije in skupnosti, z njegovo vsebino smo seznanili vse krajane in

delovne organizacije ter vnesli in upoštevali vse pripombe v popravljenem programu. Sestavljanje programa KS ni lahko delo, kakor tudi ne njegovo izvajanje. Moram reči, da imamo v krajevni skupnosti nekako tri tisoč aktivnih delavcev med krajani, in kakor sem že prej dejal, imajo izreden posluh za razvoj KS tudi delovne organizacije. V okviru svojih možnosti nam vedno priskočijo na pomoč in se na kakršenkoli način vključijo v delo. Naj pripomnim še to, da dogovarjanje s temi delovnimi organizacijami ni težko, ker jih ni veliko in tako je sodelovanje zelo uspešno.«

● Ker sva ravno pri programu krajevne skupnosti, bi morda lahko vsaj okvirno našli naloge, ki vas čakajo v naslednjih nekaj letih?

»Morda bi začel kar pri stanovanjski gradnji in težavah, ki se pojavljajo v zvezi s tem. Občina Center nima ravno širokih možnosti v tem pogledu. V naši krajevni skupnosti je v prihodnje načrtovana dograditev okrog 1.500 novih stanovanj. Za drugo stanovanjsko gradnjo so še možnosti in jaz sam vidim perspektivo tudi v rušenju dotrajanih zgradb in pa tam, kjer je to smotrno – ureditvi podstrešij



starejših objektov. Naj povem, da smo v preteklih letih v tem pogledu imeli velike težave s stanovalci v teh zgradbah in pa s hišnimi sveti. Nova stanovanja, ki jih bomo v KS pridobili, bodo pred krajevno skupnost postavila vrsto nalog. Računamo namreč, da se bo vanje priselilo okrog 4000 krajanov in bo tako postala KS preštevilna. Zato že sedaj nekoliko razmišljamo o tem, da jo bomo morali v prihodnje razdeliti vsaj na dve – če ne na tri – manjše KS.«

● Kaj pa spremljajoči objekti, ki s stanovanjsko izgradnjo navadno postanejo »rak rana« krajevnih skupnosti in občin?

»Prav na tem področju smo si v zadnjem času zadali naloge ureditve športnega parka. V krajevni skupnosti imamo 17 šol in internatov, ki imajo na razpolago le dve telovadnici in sicer v gimnaziji Vide Janežič in na osnovni šoli Toneta Tomšiča. Imamo sicer tudi športni park, ki pa je majhen in dotrajan. Možnosti, da bi uredili nov športni park imamo dovolj – prostorskih namreč. Težave pa so seveda z denarnimi sredstvi, saj krajevna skupnost sama tega ne bi mogla financirati. Prav tako nima potrebnih sredstev temeljna telesna kulturna skupnost, zato smo že razmišljali o samoupravnem sporazumu med krajevno skupnostjo oziroma športnim društvom in pa vsemi tistimi, ki bi športni park koristili. V kolikor nam bo to uspelo, bomo stvar lahko uredili, če pa ne, se bomo znašli pred precej velikim problemom. V krajevni skupnosti imamo zelo dobro razvito športno dejavnost in imamo celo svojo TRIM ligo, v kateri sodelujejo tudi »naše« delovne organizacije. Zato so pripravljene finančno podpreti ureditev parka. Sam osebno tega strahu, da ne bi uspeli, nimam. Bolj natančno se bomo o izvedbi načrta dogovorili letošnjo jesen.

Drugo, kar je, pa so družabni prostori, ki jih krajevna

skupnost mora imeti. V Domu Anice Černejeve bomo v ta namen preuredili bivšo kapelo, ki je bila že dvakrat preurejena. S tem bomo pridobili večnamensko dvorano s 400 sedeži. Z gradbenimi deli smo že začeli in bomo končali v najkrajšem možnem času. Pri tem nam zelo veliko pomagajo občinske organizacije ZSMS in SZDL in kulturne skupnosti. Želja krajanov je, da bi bila dvorana urejena tako, da bi zadovoljevala potrebe kulturnega življenja in ne nazadnje tudi zabavi.«

● Imate v krajevni skupnosti še kakšen problem, ki bi mu sami ne bili kos?

»Prav gotovo je to reševanje socialnih vprašanj, ki se jim nobena krajevna skupnost ne more izogniti. Pri nas je v tem primeru najbolj pereče vprašanje »Cukrarne«, ki je sicer kulturni spomenik, vendar v stanju, v kakršnem je sedaj in že nekaj časa nazaj, tega imena nikakor ne zasluži. Prav gotovo to ne more biti samo krajevni problem, ampak občinski in celo mestni. Sam bi težko povedal, kako bi se to dalo urediti, prav pa bi bilo, da bi malo bolj intenzivno o tem razmišljali tisti, ki se s

podobnimi stvarmi morajo ukvarjati.«

● Kakšna pa je podoba krajevne skupnosti za konec tedna, med vikendom? Omenili ste ugodno lego KS in morda zato ostaja doma več ljudi, kakor drugod v mestu?

»Mislim da ne. Krajevna skupnost je v tem času prazna, čeprav smo krajani obnem nekako v mestu in izven njega. Pohvalimo se lahko s precej čistim zrakom in lepim naravnim okoljem. Naj ob tem dodam, da imamo zelo dobro preskrbovalno mrežo, vendar pa čutimo pomanjkanje domačega gostinskega obrata. Krajanom je še danes žal za »stari Činkole«. V KS sicer zaenkrat nimamo primerne lokacije, da bi gostinsko dejavnost bolje razvili, vendar bomo slej ko prej začeli delati tudi na tem področju. Ta naloga je vključena tudi v program krajevne skupnosti, reševati pa jo bomo skušali s katero od zainteresiranih delovnih organizacij. Sicer pa mislim, da bomo v naši krajevni skupnosti lahko uredili marsikaj na podlagi dogovorov in medsebojnih sporazumevanj.«

M. K.

Zgolj samoupravno sporazumevanje in dogovarjanje

Ni slučajno, da sta tako 8. slovenski kot 11. jugoslovanski kongres Zveze komunistov izredno pozornost posvetila tudi vprašanju v zvezi s samoupravljanjem, neposredno urejanje medsebojnih vprašanj v obliki sporazumevanja, vsklajevanja; nedavno jabolko spora med Petrolom in Jatom je znova potrdilo, da skrb, posvečena tem vprašanju, nikakor ni bila pretirana.

Spor med omenjenima organizacijama združenega dela je torej odraz miselnosti v marsikateri sredini, kjer se, v načelu, kaj hitro identificiramo z naprednim razmišljanjem o podružbljanju postopkov v novem družbenoekonomskem sistemu – v praksi, v izvajanju teh načel, pa doslednost (še) peša. In ob tem ni odveč, če pripomnimo, da sta obe OZD celo posebnega družbenega pomena, torej organizaciji, v katerih bi moral biti najširši družbeni interes obvezno nad internim, golim in kratkoročnim ter zgolj ekonomskim.

In kaj lahko ob tem še zapišemo – posledica takih, nesamoupravnih ravnanj pa ni zgolj rušenje ugleda tako Petrola kot Jata (in – mimogrede povedano, ne samo teh dveh) kajti vsak tak negativen pojav ima – žal – mnogo širše ekonomske in, dolgoročno gledano, tudi družbene posledice.

Kaj naj še rečemo. Razvoj samoupravljanja je že do sedaj dokazal, da vse probleme lahko rešujemo in rešimo na osnovi samoupravnega dogovarjanja in sporazumevanja. Če smo to načelo kršili, smo vedno zašli v težave in v poti, ki vodijo proč od naše samoupravne poti. Tudi tokrat smo na to pozabili. Če bi se tako dogovarjali, bi probleme in težave po samoupravni poti dobro in uspešno rešili. Nihče ne more sprejeti tak način konfrontacije, ki temelji na ultimatih, ne pa na samoupravnem sporazumevanju in dogovarjanju.

Razvoj našega samoupravnega pluralizma pa terja od nas še večjo odgovornost pri reševanju vseh vprašanj s katerimi se srečujemo v naši družbi. Samoupravno sporazumevanje in dogovarjanje je edina pot za reševanje vseh problemov v preteklosti, sedanjosti in prihodnosti.

M. Javornik

Zadnji dan razgrnitve izginila knjiga mnenj

V 12.–13. številki smo obširneje pisali o razgrnitvi zazidalnega načrta za krajevno skupnost Kolodvor CO 1–17.

Tovariš Bogdan Opresnik, član IS skupščine občine Center nam je povedal naslednje: »Že pred razgrnitvijo, pri samem snovanju zazidalnega načrta za krajevno skupnost Kolodvor, smo imeli s krajani in s temeljnimi organizacijami združenega dela na tem področju odlične stike. Odziv na razgrnitev je bil zelo velik in do zadnjega, formalno določene dne javne razgrnitve se je v knjigi mnenj in pripomb, ki je pravzaprav uradni dokument sleherne razgrnitve, nabralo kar precej pripomb in mnenj. Del teh mnenj so na krajevni skupnosti sproti beležili, vendar pa jih je ostalo skoraj polovica nezapisanih, ko je knjiga mnenj izginila. Zato je bil izvršni svet skupščine občine Center prisiljen ponoviti oziroma podaljšati razgrnitev še za trideset dni. Zaradi objestnega in nesamoupravnega obnašanja posameznika ali skupine, ki je knjigo mnenj odstranil, se bo zavleklo uresničevanje urbanističnega načrta, prizadete bodo številne delovne organizacije. Dodam naj, da je sredi razgrnitve izginil tudi pravilnik, sestavni del zazidalnega načrta. To ni bilo tako tragično, ker ga imamo v več izvodih in ga ni bilo težko nadomestiti. Posebej pa želim poudariti tole: v Ljubljani se nam zadnje čase dogaja, da posamezniki ali manjše skupine onemogočajo normalen potek sprejemanja urbanističnih dokumentov in začetek gradenj in del, ki so že sprejeta in tudi potrjena v javnih razgrnitvah. Takega obnašanja in že napol kriminalnih dejanj ne smemo dovoljevati. V naši samoupravni družbi ima namreč sleherni občan pravico in dolžnost izražati svoje mnenje in pripombe, ki jih, če imajo pravo težo in so upravičene, seveda nek zazidalni načrt ali pa še prej urbanistični program, upošteva. Zato so izpadi, kot je to nedavno izginotje knjige mnenj, vredni obsojanja in nedopustni. Prizadeti si moramo, da bodo ljudje res dobro poznali in tudi uporabljali vse poti in možnosti vplivanja in odločanja, ki jih daje delegatski sistem v naši samoupravni družbi ter se na ta način dogovarjali za rešitve, ki bodo upoštevale tako družbeni kot tudi posameznikov, občanov interes.«

Olga Mežan

iz zapiskov tržne inšpekcije – iz

Nemogoče razlike

Tovariš Tone je na lepem opazil, da copate »Pampa« v ljubljanskem Supermarketu stanejo 73 dinarjev, pri Kolesarju na Titovi, le nekaj korakov stran, pa 140 dinarjev. Seveda je to svojo ugotovitev sporočil tržni inšpekciji.

Rezultat tega sporočila je bil, da si je tržni inšpektor kar na lastne oči ogledal to niti ne redko ljubljansko posebnost in predlagal delovno organizacijo, katero, verjetno ni treba ugihati, v nadvse uraden postopek.

Predrta žoga

11. letni Janezek je kupil pri Centromerkurju gumijasto žogo. Že naslednji dan jo je prinesel nazaj, ker je izpustila zrak in bila tako za Janezkove potrebe neuporabna. Pa se niso mogli pomeniti o zamenjavi.

Vendar je bila zamenjava le opravljena. Janezkov očka se je pritožil ljubljanski tržni inšpekciji, ta se je pogovorila s poslovodjo in Janezek je dobil žogo, ki ne pušča.